

Sygnatura akt VI Ka 648/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 września 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant: Igor Ekert

przy udziale Marii Mizery Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2018 r.

sprawy **V. K.** ur. (...) w K. (Ukraina)

syna A. (A.) i O. (O.)

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 marca 2018 r. sygnatura akt IX K 707/17

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt VI Ka 648/18

UZASADNIENIE

W dniu 27 czerwca 2017 roku do Sądu Rejonowego w Gliwicach wpłynął akt oskarżenia przeciwko V. K., o to, że w dniu 2 kwietnia 2017 roku w G. kierował samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzeniu stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu: 1 badanie – 1,12 mg/l, 2 badanie – 1,06 mg/l, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 20 marca 2018 roku sygn. akt IX K 707/17 Sąd Rejonowy w Gliwicach oskarżonego V. K. uznał za winnego tego, że w dniu 2 kwietnia 2017 roku w G., będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzeniu stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu: I badanie – 1,12 mg/l, II badanie – 1,06 mg/l, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...), czym wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby. Nadto na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, na podstawie art. 43A § 2 kk orzekł świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł, zarządził przechowywanie wraz z aktami sprawy zapisu monitoringu ze

stacji paliw (...), a także zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 180 zł oraz wydatki w kwocie 577,97 zł.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego i zaskarżył go w całości na korzyść oskarżonego wnosząc o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającą się w uznaniu przez Sąd orzekający, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu w sytuacji kiedy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a zwłaszcza zeznania świadków D. S., N. Ś., A. E. złożone w trakcie rozprawy głównej nie wskazują, iż to oskarżony prowadził pojazd marki A. (...). Podkreślił, że w momencie zdarzenia świadkowie byli zmęczeni, a skoro wracali z imprezy towarzyskiej, to prawdopodobnie pozostawali pod wpływem alkoholu, co mogło ograniczyć ich zdolności postrzegania. Dalej wskazał, że materiał dowodowy w postaci nagrań z monitoringu również nie daje takich podstaw. Nadto podkreślił, że z zeznań świadków wynika, że mężczyźni przebywający w pojeździe marki A. (...) spożywali piwo, jednak istnieją rozbieżności, co do tego jaki miał być kolor butelki tego piwa, co więcej, na miejscu zdarzenia nie zostały znalezione takie butelki, a więc mogło to być zarówno piwo jak i piwo bezalkoholowe. Nie sposób zaś tych wątpliwości rozstrzygnąć, gdyż drugi z mężczyzn znajdujący się w pojeździe nie został przebadany na okoliczność zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 7 kpk organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Na wstępie niniejszych rozważań należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sprawie w sposób prawidłowy. Ustalenia faktyczne oparte zostały na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Wniosek co do winy oskarżonego jawi się jako słuszny.

Należy podkreślić, że obraza przepisów prawa procesowego, prowadząca do zmiany wyroku musi mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a takiej obrazy przepisów ani obrońca oskarżonego nie wykazał, ani sąd II instancji nie stwierdził. Podniesiony przez obrońcę zarzut naruszenia przez sąd meriti art. 7 kpk mógłby być skuteczny jedynie wtedy, gdyby zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiadała zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, bądź była rezultatem oceny obarczonej dowolną a nie swobodną oceną dowodów np. poprzez zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary nieprzekonującym dowodom, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych czy też oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych. W ocenie Sądu Okręgowego natomiast przedstawiona w uzasadnieniu środka odwoławczego argumentacja sprowadza się do bezpodstawnej polemiki z ustaleniami Sądu I instancji i nie dowodzi, aby Sąd Rejonowy dopuścił się konkretnych uchybień we wskazanym powyżej zakresie.

Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy, konkretny i wyczerpujący wskazał w uzasadnieniu na jakich dowodach oparł ustalenia faktyczne poczynione w sprawie, a także w jakim zakresie uznał dane dowody za przydatne lub nieprzydatne. Sąd Okręgowy uznał za niecelowe przytaczanie i powtarzanie całości argumentacji poczynionej przez Sąd Rejonowy, przy czym jednocześnie należy podkreślić, że powyższe wywody podziela w całości. Argumentacja poczyniona przez obrońcę oskarżonego w apelacji nie mogła się ostać.

W żadnym momencie nie był kwestionowany fakt, że w momencie, gdy na miejsce zdarzenia przyjechał patrol Policji oskarżony był pod wpływem alkoholu. Zatem jedynym faktem spornym w okolicznościach niniejszej sprawy był fakt kierowania samochodu marki A. (...) przez oskarżonego.

Skarżący podkreślił, że zgromadzony materiał dowodowy, a zwłaszcza zeznania m.in. N. Ś., nie wskazują na to, że oskarżony w dniu objętym zarzutem prowadził samochód marki A. (...). Warto w tym miejscu zaznaczyć, że Sąd Rejonowy w swym uzasadnieniu wyraźnie wskazał, że zeznania tegoż świadka, jakkolwiek prawdziwe, nie były przydatne i Sąd nie poczynił na ich podstawie ustaleń faktycznych w sprawie.

Apelujący dalej wskazał, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego mnożą się wątpliwości, co do faktu, kto kierował pojazdem marki (...) w dniu zdarzenia. Z powyższym stanowiskiem nie sposób się zgodzić, gdyż zarówno w ocenie Sądu Rejonowego jak i Sądu Okręgowego dowód w postaci nagrania z monitoringu stacji paliw zestawiony z dowodami w postaci zeznań świadków: D. S. jak i Ł. B. i T. B. – funkcjonariuszy Policji wezwanych na miejsce zdarzenia, pozwalają bez żadnych wątpliwości ustalić przebieg zdarzenia odpowiadający rzeczywistości, zgodnie z którym oskarżony w dniu zdarzenia w istocie prowadził samochód znajdując się w stanie nietrzeźwości. Co istotne oskarżony ze względu na swój bardzo wysoki wzrost jest osobą charakterystyczną. Pomimo tego, że zdarzenie nastąpiło w późnych godzinach wieczornych i było ciemno, powyższa cecha pozwala w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż to właśnie oskarżony był sprawcą przestępstwa. Świadek D. S. zwrócił uwagę na szczegóły fizjonomii obu mężczyzn znajdujących się w aucie, przede wszystkim zapamiętał, że jeden z mężczyzn był bardzo szczupły, a drugi z nich był raczej krępej budowy o okrągłej twarzy. Pozwoliło to na wyraźne rozróżnienie oskarżonego od jego towarzysza. Na nagraniu z monitoringu wyraźnie widać, że oskarżony jest osobą bardzo wysoką, szczupłą o długich szczupłych ramionach. Nadto został na nim utrwalony moment, kiedy ta właśnie osoba po przybyciu samochodu na teren stacji paliw wysiada z miejsca kierowcy. Zestawiając ten fakt z zeznaniami świadka D. S. w ocenie Sądu Okręgowego można w sposób pewny ustalić, że to właśnie oskarżony był kierowcą pojazdu.

Sąd pominął wywody obrońcy oskarżonego na temat tego, że świadkowie w sposób niespójny zeznawali na okoliczność koloru butelki z której spożywał napój oskarżony jako zbędne dla niniejszego postępowania. Nawet przyjmując najbardziej korzystną dla oskarżonego wersję, tak jak wnosi o to obrońca, że spożywał on w pojeździe piwo bezalkoholowe, to nadal ostateczny wynik postępowania pozostaje bez zmian – oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości i prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. W spektrum zainteresowania niniejszego postępowania w żadnym wypadku nie pozostaje fakt kiedy dokładnie oskarżony spożył alkohol.

Przechodząc do ostatniego z argumentów podniesionych przez skarżącego – odnośnie ograniczonej zdolności postrzegania zdarzenia przez świadków z uwagi na późną porę oraz prawdopodobieństwo pozostawiania pod wpływem alkoholu należy ocenić powyższy argument jako co najmniej absurdalny. Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się w znacznej mierze na zeznaniach świadka D. S.. Zasadom logiki przeczy, by tenże świadek znajdował się w momencie zdarzenia pod wpływem alkoholu. Po spostrzeżeniu, że prawdopodobnie inny uczestnik ruchu drogowego prowadzi samochód pod wpływem alkoholu zdecydował się on na wezwanie na miejsce zdarzenia Policji. Funkcjonariusze Policji po przybyciu na miejsce zdarzenia wylegitymowali zgłaszającego oraz przeprowadzili z nim rozmowę. Wydaje się wielce prawdopodobnym, że w momencie takiej rozmowy zauważyliby, że zgłaszający znajduje się pod wpływem alkoholu. Kuriozalną nadto wydaje się sytuacja, w której świadek sam będąc pod wpływem alkoholu i kierując samochodem wzywałby na miejsce zdarzenia patrol Policji w celu zatrzymania innego "pijanego kierowcy".

Mając na względzie, że obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości (a zatem uznać należy, iż także w zakresie rozstrzygnięcia o karze), jak również uwzględniając, iż jednocześnie nie podniósł zarzutu określonego w art. 438 pkt 4 kpk – rażącej niewspółmierności kary – uznano za celowe krótkie odniesienie się do tej kwestii. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu jako wysoki, kierując się miernikami z art. 115 § 2 kk i słusznie podkreślając, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim i wprawdzie prowadził pojazd pod wpływem alkoholu w godzinach nocnych, ale za to przy jednym z najruchliwszych skrzyżowań w G., a także w bezpośredniej bliskości czasowej po spożyciu alkoholu. Przy wymiarze kary Sąd Rejonowy wziął pod uwagę okoliczność łagodzącą w postaci dotychczasowej niekaralności oskarżonego. Wymierzona oskarżonemu kara 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby nie jest w ocenie Sądu Okręgowego karą nadmiernie surową, jej wymiar jest adekwatny do stopnia winy i społecznej

szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego i należyście spełni cele zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1983 r. o opłatach w sprawach karnych zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierzając mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł.

Z tych względów należało orzec jak w sentencji.